

vojakov sovrstnikov, on sam pa je po naključju ušel še živ, a da so slednjič le premagali sovražnika.

Med spanjem se je k njemu tudi priklatala muha, ki se je skrila v boju za omaro ter ga toliko časa neusmiljeno trpinčila, da ga je zbudila. Ves razkačen plane Miško za njo ter jo z enim udarcem pobije na tla. Od tistega časa pa ima Miško mir pred muhami in se jih tudi prav nič ne boji, kadar gre spat.

Zakaj paglavec?

Spisal Ivo Trošt.

Od vseh nelepih priimkov, ki ga je z njimi obkladala mati, se je zdel Zorku najnevrednejši — paglavec. Potep, nepridiprav, zgaga, navihanec so mu bili še dovolj blagoglasni in zato prenesljivi — toda paglavec! Zorko ni vedel, kateremu delu besede bi dajal večji pomen: glavec ali po-glavec. Vsekakor se mu je pripravneje videlo poslednje oznamenilo, ker je zaradi njega zares večkrat dobil po nemirni glavici. Mati je sicer trdila, da je Zorko glava vseh vaških voglarjev in postopačev, toda to se mu ni zdelo dovolj važno.

Danes popoldne je namreč moral ostati Zorko doma in zibati mlajšo sestrico, jo tolažiti, če je zajokala, in napitati, ko je začutila glad. Mati je velela tako, in Zorko je samo kislo nakremžil obraz, vedoč, da vsi ugovori ne zaležejo ničesar. Morali so hiteti s pospravljanjem poljskih pridelkov, zato je bilo treba, da pomore vsakdo po svoje — tudi otroci. Zorko je štel sicer komaj sedem veselih pomladi mladega, časih burnega življenja, a zibal je doma lahko, tudi pel in žvižgal je zraven, če je hotel, kakor je trdila mati. Ali Zorko je danes popoldne tudi že zaspal poleg speče sestrice. Ko se je prebudil, je bil lačen in tudi namesto nje posebal nji pripravljeno kavo in pojedel kruh. Potem je zopet legel vznak kraj zibelke in pre-mišljal nezasužene pridevke, ki mu jih o raznih burnih prilikah ponuja njegova mati zastonj in celo posili. Misli so mu postale pri besedi paglavec, ki se mu je zdela za takega človeka kot je on jako nedostojna in žaljiva. Vsa duša se je protivila tolikemu ponižanju in v dnu srca se mu je dvigala zavest, da te psovke sploh ne zasluži — kakor je ni še zaslužil nikdar. A kako naj si pomaga? Moško se hoče vesti, ne uganjati več otroških budalosti ter o prvi nevihti pod rodno streho povedati materi, da so paglavci sicer lahko med žabami v luži, ne pa v pošteni Zalarjevi družini v Rakitniku. Ta sklep je srečno dognal, se oddahnil kot po vrlo uspelem dobrem delu in začel šteti muhte po stropu nad seboj; zunaj je posijalo zlato solnce, in jabolka, polnolična, rumena in rdeča, so se smehljala na

drevju, hruške so cepale na fla, in ose, čebele, čmrlji, sršeni so se mastili z njih sladkim sokom. Zorko je moral zaradi materine prepovedi opustiti misel, da bi šel pomagat žuželkam na vrt. „Zate itak ostane še mnogo, ne boj se!“ ga je tolažila mati. Sedaj-le je pa začel Zorko zdehati, kažoče bele zobe muham na stropu: bilo mu je dolgčas, in materino tolažilo zastran sodelovanja z žuželkami po hruškah na domačem vrtu je že prihajalo vedno bolj piškavo. Misli si je: Pepca spi in bo spala, dokler se ne

vrne mati, in jaz bi ne pogledal k sosedovemu Tončku, z njim pa na naš vrt na hruške, potem pa še na sosedovega na tiste sladke slive!?

Veselo je mlasknil z jezikom kakor da ima vse to sadje že v grlu. V veži ga je sicer vest svarila, da ne dela prav. Izbral je torej štiri železne lonce, obrnil narobe štirinogati stol in na vsako nogo poveznil kakor zvon po en lonec, potem pa v roko palčico in: tinka-tinka-tonk, tinka-tinka-tonk, tink-tonk-tonk, tinka-tonk-tonk! — se je razlegalo po hiši. Zorko so pa ro-

jile po glavi hruške in slive. Zvonovi mu niso hoteli peti dovolj ubrano. Skriva je kakor tat smukne k sosedovim, a Tončka ni bilo doma in hiša zaklenjena. „Aha“, si misli Zorko, „danes varuje sam pes perutnino na vrtu. Priklenjen je, kdo bi se ga bal. Oh, slive, tiste slive!“

Komaj da je pogledal, kako se masti ose, čmrlji, sršeni in čebele s hruškami na domačem vrtu. Vleklo ga je k slivam. Toda sosed je bil previdno zaklenil leso na dvorišče, kar pa ni mnogo oviralo Zorka v njegovih namenih in sladkih mislih na sosedove slive. Korak, dva koraka — pa je bil vrhu lese. Korak, dva koraka — pa je stopil na prečnico znotraj in hotel skočiti na dvorišče. Tedaj se pa oglasi sosedov pes, ki je dotlej mirno lovil muhe pred svojo hišico, ne poznavajoč Zorkovih pregrešnih želj po slivah.

„Hov, hov, hov! Ali greš domov? Hov, hov, hov! Ne maramo domačih tatov!“

Tem glasovom so se pridružile še štiri domače gosi, ki bi jih Zorko najrajši zapodil v lužo: „Fi-i-i, fi-fi! Čujte: ga-ga-ga! Glete: ga-ga-ga! Fi-fi-fi!“ Vse štiri so priletele k lesi in škodoželjno iztezale kljune nasproti predrznemu tatiču, ki se pa samo s tem še ni dal oplahiti. „Pri sosedu še ni nikogar doma“, si je mislil in lezel počasi na dvorišče. Goske se pa niso ustrašile. Lotile so se njegovih črevljev, potem tudi beder, in Zorko je čutil, da je gosji kljun oster, ki odtrže z bedra tudi kos mesa. Pa kar štiri goske in on samo dvoje beder!

Toliko večji moči se mora vdati sleherni sovražnik, ako se noče pogubiti. Začel se je umikati polagoma, da bi bilo seveda bolj častno. Goske se pa niso zmenile za njegovo miroljubnost, temveč so vztrajno kljuvale po bedrih . . .

„Zorko, Zorko-o-o!“ Deček izpozna materin glas, izpozna tudi, da je mati že na koncu domačega vrta — njemu na sledi z jokajočo Pepco v naročju. Zorko namreč ni vedel, da je z neubranim zvonjenjem vendar zbudil sestrico, ki je lačna začela vpiti na vse grlo. Tudi ni računal, kaliko časa je bil obupni boj z goskami in svojimi bedri.

Urno skoči z lese in jo pcedi skozi ograjo na nasprotnem koncu vrta domov z izgovorom, da se je zamudil le malo časa. Toda lonci-zvonovi, izpita Pepčina malica, pasji lajež in gosji krik na sosedovem vrtu so razodeli materi vse, vse.

In Zorko je bil zopet paglavec in še marsikaj drugega, a danes se ni več povpraševal, zakaj.

